

Nem kéne eltakarni

VISSZHANG - LXIV. évfolyam, 36. szám, 2020. szeptember 4.

Miután György Péter maga is hosszasan idézi Raffay Ernőt, aki szerint a zsidók asszimilációja – tehát letelepedése, munkavégzése és magyar identitása – határozott *agresszió, kitúrás szándék* az őshonos magyarokkal szemben, a szerző ezt úgy értelmezi, hogy Raffay *semmibe veszi* az asszimilációt. („*Tudod, Ernő, tényleg zavarba ejtő, hogy egyszerűen semmibe veszed az asszimiláció visszavonhatatlan tényét*” [*Egy migráns levele Raffay Ernőhöz, ÉS, 2020/35., aug. 28.*])

Semmibe veszi?! De hiszen másról sem beszél, mint hogy ezt tekinti a legveszélyesebb támadásnak. Éppen úgy, ahogyan azt a szellemi elődei is tették.

Kétségtelen, hogy amikor ugyanezen jellegzetes, paranoiás rögeszme alapján anno a zsidótörvények megfogalmazói szintén az asszimilációból indultak ki, annyiban valóban „semmibe vették” a jelenséget, hogy a *bűn és erény* dimenziójába illesztették bele, és ott azután nem erénynek (értéknek), hanem épp ellenkezőleg: bűnnek tekintették (ld. a közismert „élősködők, vérszívók furakodtak be alattomosan a nemzettestbe” szlogent is). Ugyanakkor épp azért tartották indokoltnak a zsidók jogfosztását, mert azok úgymond túlságosan is beilleszkedtek a társadalomba. Vagyis nemhogy semmibe vették, de egyenesen *stratégiai kiindulópontnak* tekintették az asszimilációjukat. Aki tehát arra kéri Raffayt és a hozzá hasonlókat, hogy ugyan, vegyék már komolyan és tartsák inkább az erény megnyilvánulásának a dolgot, az, ha a szándékolatlanul is, de eltakarja a voluntarista, egyszersmind fasiszta rendszerek legjellemzőbb sajátosságát: hogy ugyanis azokban minden *csak morális kérdésként* értelmezhető, valamint hogy az egyes csoportok társadalmi szerepe *kizárólag a hatalmon lévők morális értékelésén múlik*. Pedig ha valamikor, akkor ezt most igazán nem célszerű eltakarni.

Túl azon, hogy normális társadalom *nem asszimilációt* vár el a benne élni akaró csoportoktól, hanem *integrációt*, nagyon nagy baj, ha egy társadalomban akár az egyiket, akár a másikat érték kategóriának, és nem olyan szociológiai helyzetnek tekintik, amelynek kezelése társadalmi megegyezés, illetve kormányzati koncepció kérdése. Épp most látjuk, hogy micsoda gyűlölethullámokhoz, agresszív akciókhoz vezet, ha a fennálló hatalom mindent a moralitásba akar beleerőltetni, és ennek jegyében csapja be például a társadalmat azzal, hogy a „család” nem együttélési forma, hanem „keresztény érték”. Soha még ekkora felhergeltség nem élt a magyar társadalomban a melegek ellen, mint ma. Természetesen egy percre sem állítom, hogy György Péter levelének ebben bármiféle része is lehetne. De azt igen, hogy akár még egy ilyen levélben is halálosan felesleges megerősíteni Raffay Ernőt abban, hogy érvényes az általa képviselt dimenzió, csak éppen az asszimilációt nem a bot „rossz”, hanem a „jó” végére kéne tennie. A T. Olvasókat pedig abban, hogy itt akkor kerül majd helyre ez a fogalom, ha felelős értelmiségiek felszólítják az ilyen eltévelyedőket, hogy „na de Ernő, kérlek, legyél már keresztényibb!” Nem szeretnék arra várni ezeket a kérdéseket illetően, hogy majd meglátjuk, hallgat-e a jó szóra Ernő.